

Sevgi Allaha Yakınlaştıkça Artar

– fuatturker · 28 Mayıs 2012

Yaratıcısından uzak yaşayan kişiler genellikle bencil, sevgisiz, kibirlidirler ve en çok kendilerini severler. Yakınlarını, dostlarını veya ailelerini sevdiklerini iddia etseler de, bu sevgi anlayışının da onların nefislerine uygun olması gerekir. Yani sevgilerinde Allah'ın hoşnutluğunu ve rahmetini gözetmez, dünyevi çıkarlarına göre hareket ederler. Bütün bunlar, öncelikle kişinin kendisine zarar verir. Sürekli nefsinin isteklerini tatmine çalışan insan, hırs yaşar, sıkıntı duyar, yıpranır. Güven ve huzur yerine, her an endişe, korku ve tedirginlik içinde bir hayat sürdürür. Sahip oldukları kendi elde ettiği şeyler değil, Allah'ın lütfudur; ancak o bunun bilincinde değildir. Bu nedenle tevekkülsüzdür, her an maddi ya da manevi kayba uğramaktan duyduğu korku ruhsal dengesini alt üst eder. Nefsinin tutkularını gözetten insanların sevgileri çok yüzeyseldir. Çünkü sevgileri bazı değerlere göre değişkenlik gösterir. Bu değerler azaldığında, örneğin beklenti ve çıkarlarına ters bir durum oluştuğunda, sevgileri de bir anda yok olabilir. Sevgilerinde sadık değildirler; kendilerine sevgi gösterilse karşılık vermez, değerini de bilmezler. Samimi inanan insanlar gibi vefa göstermezler; doğru sözlü, dürüst, güvenilir değildirler. Sorumluluklarını yüklenmekten kaçınırken, hayatları boyunca küçük dünyevi çıkarlar ardında koşarlar. İnsanın sevillebilmesi için karşısındaki kişinin ona güven duyması gerekir. Ancak iman etmeyen bir insan, içinde Allah aşkı ve korkusu taşımadığı için ona güven de duyulamaz. Birine güven duymak ve hep yanında olacağını ümit etmek insana heyecan verir.. Ancak bugün birçok insan bu duyguları tadamamaktadır. Derin bir saygıyla Allah'tan korkmak insanı güzel ahlaka yönlendirir. İnsana aczini ve kulluğunu hatırlatır. İçindeki Allah korkusu, insanı, Allah'ın sevgisini kaybettirecek kötü davranışlardan sakındırır. Allah aşkı ve korkusundan kaynaklanan güzel ahlakı yaşamayan kişiye sevgi beslemek için bir sebep de kalmaz. İman sahibi olmayan kimseler ailelerinden, çocuklarından, yakınlarından ve etraflarındaki insanlardan yeterince sevgi ve ilgi görmezler. Kuşkusuz bu, yaşanabilecek en büyük manevi belalardandır. Çünkü sevgi çok güzel bir nimettir. İnsan, fıtratı gereği, sürekli sevgi, merhamet, anlayış arar. Her koşulda, yaşamı boyunca güvenip sevebileceği dostları ve yakınlarının olmasını ister. Nefsinin bencil tutkularının peşinde, Kur'an ahlakından uzak yaşayan kişiler ise bu nimetten yoksundurlar. Yaşadıkları, dünyevi çıkar kaygısıyla bozulmuş, geçici, sonlu ve sahte sevgilerdir. Sonuç olarak gerçek sevgi; temeli Allah sevgisi ve hoşnutluğu üzerine kurulmuş bir sevgidir; iman ve Allah'a olan yakınlıkla artar. İnsanın yaşaması gereken, Kur'an'ın tarif edip tanıttığı samimi Allah sevgisidir. Allah göğüs boşluğumuzda iki kalp kıldığını haber verir. Kalbimiz bir tanedir ve Allah sevgisiyle dolu olduğunda, ancak O'nu andığında tatmin bulur, huzura kavuşur. "... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur. (Ra'd Suresi, 28)